

ANDY OCH FÖNSTERBÅGARNA

Det hade säkert gått femton år sedan jag sist såg Andy. Vi växte upp tillsammans och var nu vuxna.

Jag hade visserligen, som intresserad medborgare och gammal vän till honom, följt rättegången för ett antal år sedan. Han stod då åtalad för att ha berövat en kvinna livet.

Andy var bosatt i den mindre stad på ostkusten som både han och jag kom ifrån. Och det var först när jag flyttade tillbaka dit som jag träffade honom igen. Jag för min del fick röra på mig för att behålla jobbet, vill jag tillägga.

Hur återser gamla vänner varandra? Det vill säga innan vi har kommit upp i den åldern då vi ses i hälsocentralens väntrum? Tja, det kan ju ske på puben eller på ett café, hos en gemensam bekant, på ett gym eller helt enkelt genom att man springer på varandra på stan.

Det finns många möjliga tillfällen. Och jag höll ögonen öppna. Jag trodde att förr eller senare rå-

kar vi på varandra. Stan var ju inte större än att man kunde gå tvärs igenom den på en dryg timma.

Mina försök att träffa på honom lyckades dock inte. Man kan säga att slumpen inte var på min sida den här perioden. Efter en trist och regnig semester som övergick i en mild brittsommar bestämde jag mig därför för att söka upp honom.

Andy drev ett galleri i stan. Det visste jag, och genom mitt jobb på skatteverket, jag ska inte gå in på detaljerna, visste jag också att hans verksamhet var framgångsrik, åtminstone vad gäller det ekonomiska. Hur galleriet stod sig konstnärligt är inte mitt område. Men att döma av anmälningarna jag lästa efter ett par nyöppnade utställningar, fanns det anledning för Andy att känna sig nöjd även på den punkten.

Lovorden gällde inte minst utställningen som han öppnade galleriet med. Basen i den utställningen var ett antal akvareller av en hittills okänd konstnär vid namn Elsie Lindahl. Kulturskribenter, konstkännare och andra förstå-sig-påare visste inte till sig. Alla föll de pladask för Lindahls "finstämt orkestrerade måleri". Säkert inte utan anledning.

Men vem var denna Elsie Lindahl? frågade man sig. Var finns hon? Och hur kommer det sig att

hennes måleri har varit okänt för alla utom för galleristen Andy Hansson? Och hur har han fått tag i målningarna?

Frågorna var många. De var som mumma för journalisterna inom området. Deras efterforskningar ledde dock bara till att mystiken tätnade kring konstnären, hennes verk och öde. Det visade sig nämligen att det inte gick att få tag i Elsie Lindahl. Hon var död.

En släkting till konstnären, den enda som trädde fram och kanske den enda hon hade kvar, åtalade Andy för mord och det ledde sedan till rättegången jag nämnde i början.

Jag ska vara ärlig och säga att även jag från tid till annan har funderat på hur det egentligen gick till när Andy kom över de fina akvarellerna, konstverken som på sätt och vis lade grunden för både hans galleri och hans ekonomiska framgång.

Att det skulle ha skett genom ett brott, som till på köpet Andy skulle ha varit inblandad i, det ville man ju inte tro. Så det var inte för att rota i hans förehavanden som jag en lördag i september steg in i Lilla Galleriet, centralt placerat mellan stans enda bokhandel och en modebutik.

Inte kunde jag föreställa mig att mitt besök skulle leda till att Andy flyttade ut från galleriets pentry och personalrum och in hos mig, helt till-